

SCHRIJFSELS

Jolanda Kuiper

Professionals en ervaringsdeskundigen;
wat fijn dat ze er zijn!

Onlangs bezochten mijn man en ik een thema-avond over hechting. We hadden oppas geregeld, het eten stond op tijd op tafel, de badkamer was klaar voor het avondritueel en er zat genoeg benzine in de auto. Gauw nog even koffie gezet voor onderweg, het is bijna een uur rijden voor ons.

In de auto kunnen we even heerlijk ongestoord bijpraten. Over alle regedingetjes, maar ook over wat ons bezighoudt. Na een relaxte autorit én ruim op tijd zijn we op onze bestemming. Ik ben positief verrast over de enorme opkomst. *Wauw, we zijn niet de enige pleegouders die meer willen weten over hechting. En dus vast ook niet de enige pleegouders die met dit thema worstelen en een gevoel van onbekwaamheid hebben.*

Twee kundige professionals nemen ons mee in de wereld van hechting. De nieuwste inzichten en behandelmethoden. Uitleg over verschillende soorten breinen.... Hele herkenbare rijtjes met gedrag wat wel en niet helpend is als opvoeder. Naast alle informatie en herkenning, is me het meest bijgebleven hoé deze dames spraken over pleegkinderen en pleegouders. Vol liefde en zonder oordeel. Geen mooi verhaal ophangen als het niet zo fraai lijkt, maar eerlijk en respectvol. Elke vraag vanuit de zaal kon rekenen op een hoop erkenning van hoe moeilijk het kan zijn. Hoe machteloos je je kan voelen. En de spotlight werd gezet op dat de inzet van pleegouders wel degelijk verschil maakt.

Zo vroeg een deelnemer hoe ze kon reageren op een pleegkind wat fysiek niet getroost wilde worden. Ze had alles geprobeerd, maar niks werkte. Ze bleef er 'gewoon' maar bij zitten. Wauw, en toen reageerde de professional dat er 'gewoon' maar bij blijven zitten een hele groot daad was. Van verdragen dat je machteloos bent. Van reguleren van de emoties van het pleegkind. Ik kreeg plaatsvervangend vleugeltjes van dit enorme compliment. Een geweldige steun in de rug voor als je zelf het gevoel hebt niks toe te kunnen voegen.

Naast deze liefdevolle en kundige reacties van de professionals, was er soms vanuit de zaal een vraag waar een collega-pleegouder op reageerde. Ook zo heerlijk om te merken dat je aan een half woord genoeg hebt. Dat ze door schade en schande wijzer zijn geworden en hebben ontdekt welke aanpak in hun situatie werkt. Weer nieuwe mogelijkheden om aan mijn trukendoos toe te voegen.

Tot slot gaven de professionals aan dat zij altijd enorm hun best doen om pleegouders te begeleiden, samen met de pleegzorgwerker en anderen. Maar dat dat altijd een beperking heeft, omdat ze zelf niet aan den lijve ervaren wat het is waar je mee worstelt. En dan contact met andere pleegouders zo helpend kan zijn, want die hebben wel die gedeelde ervaring.

Afgelopen maandag hadden we weer een bijeenkomst met ons regionale pleegoudernetwerk. Heerlijk om de herkenbare verhalen te horen; daar kunnen we om lachen. Maar ook mooi om te zien hoe we zorgen delen en elkaar spiegelen over hoe het met je als pleegouder gaat. We zijn bewogen met de ander of die wel op de been blijft. En wat daar voor nodig is. Naast alle begeleiding van professionals is ook dit een fijne manier om mezelf op te laden en van betekenis te zijn voor andere pleegouders.

